

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 16 0 К 000033 18 Квлз
Бања Лука, 28.08.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горане Микеш као предсједнице вијећа, Даниеле Миловановић, Горјане Попадић, Тање Бундало и Даворке Делић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног Б.Б., због кривичног дјела полног насиља над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који су поднијели браниоци осуђеног, М.К. и М.Ђ., адвокати из Г., против правоснажне пресуде Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000033 17 К од 18.12.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 28.08.2019. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000033 17 К од 18.12.2017. године (која је потврђена пресудом Врховног суда Републике Српске број 16 0 К 000033 18 Кж од 02.11.2018. године), оглашен је кривим Б.Б. због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година. Истом пресудом, осуђени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка, а оштећена је са имовинскоправним захтјевом упућена на парнични поступак.

Против цитиране пресуде Окружног суда у Приједору, браниоци осуђеног су благовремено поднијели захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: захтјев), због повреде Кривичног закона, са приједлогом да се укину и првостепена и другостепена пресуда и предмет врати првостепеном суду на ново одлучивање или да се укине другостепена пресуда и предмет врати другостепеном суду на ново одлучивање и након тога донесе ослобађајућа пресуда.

У одговору на захтјев републички јавни тужилац Бранко Митровић је писменим поднеском број Т22 0 КТЗ 0005915 18 од 19.12.2018. године, предложио да се захтјев одбије као неоснован.

Приликом одлучивања о захтјеву овај суд се, у смислу одредби члана 354. ЗКП РС, при испитивању правоснажне пресуде ограничио само на оне повреде

закона на које указује подносилац захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Одредба члана 350. ЗКП РС прописује да се овај ванредни правни лијек може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) овог закона (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. овог члана. Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако није кориштено право побијања пресуде жалбом, као редовним правним лијеком, а када су у питању означене повреде материјалног и процесног закона, на ове основе побијања пресуде се није могуће позивати у захтјеву ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Коначно, ограничењем прописаним у ставу 3. истог члана, се искључује могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Подносеним захтјевом, браниоци осуђеног, као основ побијања правоснажне пресуде истичу повреду Кривичног закона, те између осталог наводе да је првостепена пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, са измјенама, у даљем тексту: ЗКП РС), тврдњом да је изрека првостепене пресуде неразумљива, противријечна самој себи и њеним разлозима и да иста не садржи разлоге о одлучним чињеницама.

Супротно таквом ставу, ово вијеће налази да нема основа за тврдњу, изнесену у захтјеву, о повреди Кривичног закона, због неразумљивости и противријечности изреке пресуде са њеним разлозима и у недостатку разлога о одлучним чињеницама.

Наиме, повреда одредаба кривичног поступка у облику неразумљивости и противријечности изреке пресуде сама себи или разлозима пресуде, предвиђена је у члану 311. став 1. тачка к) ЗКП РС и исти не представља законски основ за подношење овог ванредног правног лијека, нити се оваква мањкавост пресуде (и у случају да је пресуда захваћена таквом повредом поступка) може подвести под повреду Кривичног закона.

Из преосталог дијела образложења Захтјева, произлази да се Захтјевом доводи у питање правилност чињеничне основе побијане пресуде, чак се истиче да је првостепени суд пропустио да проведе вјештачење по вјештаку специјалисти гинекологије, који би у свом налазу и мишљењу дао одговор да ли је и на који начин дошло до обљубе између осуђеног и оштећене, да је одбрана, уз жалбу приложила вјештачење по вјештаку др Љ.С.П. (о чему је другостепено вијеће дало разлоге), те се на темељу чињеничних недостатака пресуде које подносилац захтјева види, гради теза о почињеној повреди Кривичног закона.

Како се захтјев за заштиту законитости у смислу цитираних одредби из члана 350. ЗКП РС не може улагати по основу чињеничних недостатака правоснажне пресуде, то је поднесени Захтјев неоснован, јер повреда Кривичног закона као основ за подношење овог правног лијека против правоснажне пресуде,

подразумијева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да се правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, имала донијети другачија одлука. У сваком случају, насупрот тврдње подносиоца Захтјева, првостепени суд је након детаљне анализе и оцјене изведених доказа, извео правилан закључак, којег је прихватило и вијеће другостепеног суда, да се у радњама осуђеног стичу сва битна обиљежја кривичног дјела полног насиља над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 2. КЗ РС.

Из наведених разлога овај суд је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС, одлучио као у изреци пресуде, те је Захтјев бранилаца осуђеног одбијен као неоснован.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Горана Микеш

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић